

Antwerpse Jazzclub 70!

“Doordringen tot de **essentie van de jazz**”

Bernard Lefèvre

Willie “The Lion” Smith, Big Bill Broonzy, Earl Hines, Memphis Slim, Buck Clayton, Bill Coleman, Buddy Tate, Ben Webster, Illinois Jacquet, Ray Bryant, Guy Lafitte, het is een lukrake greep uit de ellenlange lijst van legendes die de AJC soms zelfs meerdere keren in de jaren 50-60 naar Antwerpen haalde. In dit jubileumjaar worden ze op de dinsdagavonden speciaal herdacht aan de hand van (eigen) concertopnames, uitvoerige documentatie en beeldmateriaal. Dankzij dergelijk goed gedocumenteerde voordrachten brengt de AJC heel wat muziekliefhebbers tot de jazz.

Authentiek

François ‘Sus’ Vaes, Voorzitter, haalt er artikel 1 van de statuten bij: “De AJC bestaat door en voor leden-jazzliefhebbers. Haar doel is de studie en de propaganda van de jazzmuziek, zoals die gecreëerd werd en gespeeld door de Afro-Amerikanen van de U.S.A. door middel van het toegelicht beluisteren van muziek- en beelddragers, via spreekbeurten bij derden over het wezen en de strekkingen van de jazz en, indien haalbaar, het organiseren van concerten met Amerikaanse jazzmusici.” Daarmee wil de AJC ook duidelijk stelling nemen, haar filosofie is helemaal gericht op de essentie van de jazz. Ze wil het authentieke karakter van deze muziek onderzoeken en interpreteren met gospel/spiritual, blues en jazz als eenheid en deel van de cultuur van de zwarte Amerikaanse mens. De leden en bezoekers van de AJC krijgen een inzicht in de stijlen en stromingen, achtergronden en figuren, zodat deze jazzmuziek geen gesloten boek zou blijven voor jongere generaties.

“Het lijkt wel of de jongere generatie voorbijgaat aan de grote voorbeelden en zich zelfs weinig of niet meer gelegen laat aan de roots van de jazz, het moet altijd nieuw en innovatief, liefst trendy en hedendaags zijn, anders is het blijkbaar niet meer interessant,” verzucht

Nu in zijn zeventigste jaar mag de **Antwerpse Jazzclub (AJC)** zich terecht een van de oudste nog actieve jazzclubs noemen. In 1938 werd met wekelijkse bijeenkomsten gestart. Vanaf de jaren 50-60 organiseerde de AJC naast lezingen en luisteravonden ook concerten op diverse locaties. Sinds 1994 is de ruimte boven café Den Bengel op de Grote Markt van Antwerpen de vaste stek waar wekelijks op dinsdag een multimediale voordracht en/of andere activiteit plaatsvindt.

Sus Vaes. “Je krijgt dan een evolutie in de muziek waarin geen sporen van jazz meer terug te vinden zijn. Daartegenover heb je bv. **Wynton Marsalis**, die probeert terug te grijpen naar de roots, dat kost hem veel verwijten, critici die vinden dat hij te weinig creatief is... Vanzelfsprekend zijn er opmerkelijke tendenzen in de jazzmuziek maar de belangrijkste evoluties grijpen plaats in de richting van de traditie naar vernieuwing en niet door radicale breuken met het verleden. Hoe we een en ander in die context benaderen, kunnen de leden-bezoekers op onze avonden ervaren.”

Ellington

Eén van de drijvende AJC-krachten is **Piet Van de Craen**, die intussen een aantal publicaties op zich nam, o.a. *Jazz Binnenstebuiten* (2000), *De Grondleggers* (2002) en *Stijlen en Stromingen* (2005). Dit jaar brengt hij speciaal voor de 70ste verjaardag van de AJC een monografie uit over **Duke Ellington**¹. Daarin wordt Ellington als pianist/componist belicht, zijn samenwerking met **Billy Strayhorn** en de Ellingtonians voor en na 1943. Ook zal hij een beknopte biografie en discografie opnemen.

“Eigenaardig toch”, aldus Van de Craen, “Ellington is zelfs in eigen land slecht gekend. Het zal alleszins nu voor het eerst zijn dat er een Nederlandstalig werk verschijnt.”

En hij voegt eraan toe: “Amerika leert niets van de geschiedenis. Telkens er een nieuwe president komt, begint men opnieuw. Het is een land waar verbanden niet worden gelegd. En dan gebeurt het dat bv. met **Oscar Peterson**, recent overleden, de pers geen enkele verwijzing maakt naar **Art Tatum**, precies of Peterson was er ineens uit het niets... dat soort van diepgang ontbreekt... Of kijk naar de situatie met Katrina. De New Orleans muziek is er springlevend, maar dringt niet meer door, al zijn daar beloftevolle, jonge artiesten zoals

(foto: © Jos Knaepen)

Club voorzitter
François ‘Sus’ Vaes

Wycliffe Gordon en Evan Christopher, maar die kent blijkbaar niemand...”

François Vaes merkt nog op dat met het ‘verdwijnen’ van grote namen van het podium het jongere publiek natuurlijk minder zicht heeft op wie wat heeft betekend in de jazz. “Al te gemakkelijk blijven de conservatoria hangen bij **Coltrane**. In de platenhandel liggen dan weer een heleboel jazzcd-compilaties die soms ronduit slecht zijn, weinig of niet gedocumenteerd en met weinig respect uitgegeven. Daar ligt voor ons de uitdaging: geïnteresseerden, en vooral jongeren, inzichten verschaffen via beeld- en geluidsfragmenten van de oorsprong en achtergronden van de jazzcultuur. Op die manier kunnen ze ook beter de huidige jazz waarderen.”

Het is duidelijk dat de Antwerpse Jazzclub helemaal niet op de lauweren rust en enthousiast verder inspanningen levert om de ‘ware’ jazz levendig te houden.

¹ Piet Van de Craen; *Duke Ellington: Tussen traditie en vernieuwing* (2008)

Antwerpse Jazz Club, Café Den Bengel, Grote Markt 5, Antwerpen, Tel. 03 238 84 79

Iedereen is welkom, de toegang is vrij en gratis, telkens op dinsdagavond vanaf 19u30 - www.antwerpsejazzclub.be